

DE SPIRITUELE ERFENIS VAN MIJN VADER

MARJAN ROUW

De spirituele erfenis van mijn vader

is een uitgave van

Dutch Venture Publishing

Copyright © 2020 Dutch Venture Publishing

Auteur: Marjan Rouw

Omslagontwerp: Jen Minkman

Coverfotografie: Fabian Facee Schaeffer

Portretfotografie: Renée Lelieveld

Tekstredactie: Mieke van Bruggen

Eerste uitgave januari 2020

NUR 720

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Birgit, Cees, Mieke en Renée, bedankt!

INHOUDSOPGAVE

Voorwoord	1
1. Harry Rouw, 1923-1972	4
2. Perkinna	27
3. De hemel	37
4. Kunsid	51
5. Het doel van ons bestaan	57
6. De school der liefde	91
7. Groei is ontwikkeling	114
8. De hemelse universiteit voor medische wetenschappen	126
9. Mijn werk als gids	132
10. Bijeenkomsten op Zomerland	156
11. De samenwerking tussen hemel en aarde	170
12. Liefde geeft kracht	185

VOORWOORD

De erfenis van mijn vader voegt toe

Te weten, te begrijpen.

Wat nagelaten werd op aarde

Werd mij vanuit de hemel gegeven.

Mijn vader, Harry Rouw, verliet ons gezin toen ik negen jaar was. Zijn leven kenmerkte zich door zijn negatieve drankgewoonte. Dat veroorzaakte een afstand tussen hem en zijn kinderen, waar ik er één van was.

Hij overleed in 1972. Ik was toen achttien jaar.

Ik was niet in de gelegenheid naar zijn begrafenis te gaan en vond dat een gemis. Ons leven samen op aarde was niet afgerond.

Mijn verdriet om het verlies van hem liep als een rode draad door mijn leven. Soms schrijnend aanwezig, vaak op de achtergrond.

Ik had op aarde nog zo veel met hem willen bespreken, met hem mijn levensloop willen delen, maar kreeg daar de kans niet toe.

Toch kwam ik weer in contact met hem.

Naarmate de jaren na zijn overlijden verstreken werd het mij steeds duidelijker dat ik over de mediamieke gave beschikte. Het was voor hem

en mij een mooie belevenis, door middel van telepathie, datgene uit te praten en te bespreken wat in het verleden niet kon.

Hij gaf vaak aan de behoefte te hebben mij, maar ook mijn moeder, broer, zus en andere achtergebleven familieleden, duidelijk te maken waar het in zijn aardse leven aan schortte, maar vond niet de juiste manier zijn verhaal in het vat te gieten.

Echter, op een memorabele dag sprak hij mij aan terwijl ik even rustig op de bank zat bij te komen van de dagelijkse beslommeringen.

Weet je, Marjan, zo zei hij, je krijgt binnenkort een erfenis.

Ik schrok van zijn woorden, want een erfenis ontvangen betekent dat er eerst iemand dood moet gaan. Ik ging het rijtje langs van familie en bekenden en hoopte dat ik bespaard zou blijven voor verdriet om het verlies van een geliefd persoon. Ik hoorde mijn vader nog lachen maar besteedde daar geen aandacht aan.

De volgende dag werd mij pas duidelijk wat hij met een erfenis bedoelde. Hij wilde dat ik zijn autobiografie zou publiceren van zijn leven op aarde, zonder scrupules.

Ik was opgelucht dat ik geen dode op aarde hoefde te betreuren en beloofde hem dat ik zijn levenswandel zou noteren, mijn vaders erfenis.

Hij beperkte zich echter niet tot een beschrijving van zijn aardse leven. Hij vertelde ook over zijn leven aan Gene Zijde. En zo bleek dat zijn autobiografie voor iedereen die van het hemelse leven wil weten, een belangrijk document werd.

Mijn vader en Ramses, mijn begeleider vanuit Gene Zijde, zijn mijn hemelse inspiratiebronnen. Zij ondersteunen mijn leven met goede raad, zowel privé als in mijn werk als medium.

DE SPIRITUELE ERFENIS VAN MIJN VADER

Zij laten nooit na het hemelse leven te belichten en zien het als hun missie ons, mensen van de planeet aarde, duidelijk te maken dat het leven niet eindigt na het sterven.

Ik geef nu het woord aan mijn vader, maar niet zonder mijn bewondering uit te spreken over zijn openhartigheid.

Harry Rouw, 1942

I. HARRY ROUW, 1923-1972

De wachtkamer van de huisarts zat vol. Ik was de vijfde patiënt en moest geduld hebben. Er stond voor mij een afspraak gepland op half 10 maar zo het er naar uitzag zou dat wel eens half 11 kunnen worden. Ik overwoog naar huis te gaan. Per slot van rekening wilde hij mij spreken en niet omgekeerd. Ik was dan ook verbaasd dat de assistente mij bij zich riep en zei dat ik de eerstvolgende was. Fijn, want ik had de afgelopen tijd al veel bezoeken afgelegd in ziekenhuizen en was het wachten moe.

De huisarts ontving mij vriendelijk en vroeg me plaats te nemen. Ik kende hem nauwelijks, kwam niet zo vaak bij hem, maar desondanks noemde hij me bij mijn voornaam. Harry, ik heb geen goed nieuws voor je. Je bent niet meer te genezen en ik zal je de komende maanden helpen bij eventuele pijnbestrijding.

Kort maar krachtig. Hij schoof de rapporten uit het ziekenhuis onder mijn neus en vroeg of ik nog wat wilde weten. Nu niet. Ik wilde naar huis. Bij het weggaan vroeg hij me of ik inmiddels de drank had laten

DE SPIRITUELE ERFENIS VAN MIJN VADER

staan. Nee, daar is het te laat voor. Dat had ik twintig jaar eerder moeten doen.

Thuis gekomen schonk ik een troostborrel voor mezelf in. Mijn vrouw dronk niet dus haar kon ik niet blij maken met een jonge.

Dini was mijn alcoholgebruik wel gewend. Ze had er geen problemen mee. Er stond dan ook niets bij ons op het spel. We hadden geen kinderen om voor te zorgen en er was voldoende financiële ruimte voor mijn drankzucht. Dat ik 's avonds lamlendig op de bank lag deerde haar niet. Ze ging vaak naar vriendinnen toe voor de gezelligheid of keek televisie.

Dat was anders bij mijn eerste vrouw.

Wij waren nog jong toen we verliefd werden op elkaar. Jopie was een lieve, mooie vrouw en met haar wilde ik mijn leven voortzetten na de oorlog.

Wat een rottijs was dat, die Tweede Wereldoorlog. Om tijdens de razzia's uit handen van de Duitsers te blijven moest ik als jonge man van 20 jaar onderduiken. Dat deed ik bij haar ouders thuis, samen met haar broer Gerrit. We verscholen ons dan op het dak van hun huis. Daar lagen we te blauwbekken van de kou en een beetje bouillon moest ons warm houden.

Als we in de gaten kregen dat de Duitsers ons op de hielen zaten vluchtten we over de daken naar een ander schuiladres om daar af te wachten of we achterhaald werden.

Er schuilde altijd en overal gevaar opgepakt te worden, waar ik ook liep. Ik was me dat gevaar bewust en voelde me zeer machteloos.

Ik kon niet altijd op het dak leven en ontglipte deze afschuwelijke locatie zo nu en dan om aan mijn studie denken. Ik probeerde mijn HTS-opleiding af te maken. Ik moest nog een scriptie schrijven om af te kunnen studeren en Jopie hielp me daarbij. Zij was handig met de

typemachine en schreef voor mij statistieken uit die ik nodig had ter ondersteuning van mijn afstudeerproject.

Er werden geen colleges meer gegeven en iedereen die een studie wilde volgen of die de wil had af te studeren moest het zelf zien te rooien. De begeleiding was summier.

Toch het is me gelukt, en mijn diploma als ingenieur was een hoogtepunt in die barre tijd.

Ik was er zeer behendig in geworden de vijand te ontduiken door me op verschillende plekken schuil te houden maar de stress gierde door mijn lijf.

Naast mijn angstige leven wist ik dat veel vrienden het nog slechter hadden dan ik. Velen werden te werk gesteld in Duitsland en enkelen zijn tijdens de oorlog gefusilleerd.

Dat er gaskamers bestonden wisten we in die tijd niet. Pas later drong die afschuwelijke waarheid tot ons door en ook Jopie en ik hadden Joodse vrienden waar we niets meer van hoorden. Na de oorlog werd ons meer duidelijk dan ons lief was.

Gerrit werd uiteindelijk toch nog opgepakt door de Duitsers en kwam in het Oranjehotel terecht. Mij is dat afschuwelijke lot bespaard gebleven, maar inmiddels had die oorlog ook mij op een negatieve manier te pakken. Het liefst wilde ik vluchten. Zo vrolijk ik was als jongen, zo gedeprimeerd voelde ik me aan het einde van de oorlog. Ik had veel ellende om me heen gezien, vrienden verloren en iedereen in mijn omgeving leed honger.

Mijn troost zocht ik bij Jopie. Maar ook zij had geleden onder het oorlogsgeweld. Ze was niet meer zo onbevangen als het jonge, gezellige meisje zoals ik haar had leren kennen. Zij had veel positieve gevoelens in moeten leveren door alle ellende die ze had gezien in die afschuwelijke oorlogstijd.

DE SPIRITUELE ERFENIS VAN MIJN VADER

Mijn vertrouwen in de liefde tussen mensen had een flinke deuk opgelopen. De geestelijke, emotionele oorlogswonden lieten enorme littekens na.

Maar ondanks dat besloten Jopie en ik na de oorlog in het huwelijksbootje te stappen.

Ik als een getraumatiseerde, jonge man die weinig vooruitzichten meer zag en zij als een jonge vrouw die door de oorlog te veel had meegemaakt om onbevangen in het leven te staan.

Negen maanden na ons huwelijksfeest kwam onze jongen, Hans, in Den Haag op de wereld. Wat waren we blij met hem en ik nam me voor goed voor dit kleintje te zorgen. Ik vertelde iedereen die het maar wilde horen over ons jonge geluk en hoopte en bad dat hij nooit in oorlogsgeweld terecht zou komen.

Ik bad ook voor mijn vrouw en voor mezelf. Ik geloofde in God, want zo was ik opgevoed, en hoopte dat Hij naast mijn vreugde ook mijn hulpeloosheid begreep. Want hulpeloos voelde ik me, ondanks ons nieuwe leven. De verantwoordelijkheid voor mijn gezin drukte zwaar op mijn schouders en ik durfde er met niemand over te praten. Tel je zegeningen Harry, zei ik tegen mezelf, je hebt een mooie vrouw en een prachtig, gezond kind, er is vrede, geniet ervan.

Toch bleef het me pijn doen dat ik op een wereld woonde waar mensen elkaar naar het leven stonden op de meest afschuwelijke manier. Ik had daar meer dan ik wilde van gezien. Het machteloze van oorlogsgeweld was een deel van mijn bestaan geworden.

Maar er was een manier om dat gevoel te ontvluchten. Ik ontdekte bij vrienden die tijdens een feestje te diep in het glaasje hadden gekeken

dat ze daar vrolijk van werden en dat wilde ik ook. Weer vrolijk zijn zonder die machteloze hulpeloosheid. Ik deed dus mee, het lukte want ik werd weer zo vrolijk als die kleine jongen en bedacht dat dit voor mij de oplossing was. Zo nu en dan een borrel en het leven zou mij weer toelachen.

Het karakter van die kleine, vrolijke jongen die ik was had ik voornamelijk te danken aan mijn vader. Mijn moeder was een zure vrouw, ze genoot niet van het leven, mijn vader daarentegen was een levensgenieter. Hij was schoenmaker en kwam door zijn vak veel mensen tegen, ook mooie vrouwen en die kon hij vleien. Hij was zo innemend dat iedereen in de buurt gek op hem was.

Ik wist als jongen door de roddels die ieder kind opvangt, dat hij zo nu en dan vreemdging. Moeder deed alsof ze van niets wist en bleef er stoïcijns onder.

Naast zijn talloze escapades in de liefde was vader iemand die veelvuldig genoot van een alcoholisch drankje, maar ondanks dat wist hij altijd de sfeer in huis hoog te houden, dit in tegenstelling tot mijn moeder.

Hij was degene die mij vertelde hoe het liefdesleven in elkaar zat en hij heeft mij altijd voorgehouden dat je een vrouw op een voetstuk moet plaatsen.

Ik begreep hem, maar naast de liefde die ik voor hem had hield ik van mijn moeder, die hij verwaarloosde. Het voelde voor mij als een spagaat. Hoe kon mijn vader die mij deze mooie voorstellingen gaf, ontrouw zijn aan zijn eigen vrouw, mijn moeder? Door zijn mooie woorden voelde ik me soms gemengeld tussen mijn liefde voor hem en die voor haar.

Met mijn zusje Greet, die na mij geboren is, had ik geen contact over de waarheid waarvan ik wist. Zij was voor mij een klein, onschuldig

DE SPIRITUELE ERFENIS VAN MIJN VADER

meisje. Zoals iedere grote broer wilde ook ik haar beschermen tegen de ontrouw van mijn vader.

Toch spraken wij veel over onze ouders, maar de waarheid kwam niet aan bod.

Ik liep met een geheim rond waar ik geen raad mee wist. Het maakte me onzeker en al op jonge leeftijd verloor ik mijn vertrouwen in de liefde.

Totdat ik Jopie tegenkwam. Met haar kon ik bergen verzetten, zo dacht ik.

We spraken af dat we voor altijd bij elkaar zouden blijven en dat niemand ons geluk zou kunnen verstoren. Geen vrouw en geen man zouden tussen ons komen te staan.

Na de geboorte van ons eerste kind gingen we iedere zondag met de kleine Hans bij mijn ouders op bezoek en wij constateerden dat pappie, zo noemden wij mijn vader, afgleed naar duistere gebieden die veroorzaakt werden door te overmatig alcohol- en medicijngebruik. Het werd steeds moeilijker hem te bereiken. Mijn moeder kon ons niet veel meer bieden dan te sneren tegen onze kleine jongen. Er kwam geen lief woord uit haar mond en de sfeer in hun huis werd steeds grimmiger. Pappie ging niet mee in haar afstotend gedrag maar bood tegelijkertijd geen weerstand.

Het was dan ook verwonderlijk dat ze blij waren met de geboorte van onze dochter Anneke. Natuurlijk was mijn moeder boos dat ze niet vernoemd was, deze eer viel namelijk mijn schoonmoeder ten deel, maar het feit dat we een meisje op de wereld hadden gezet was voldoende

voor haar. Ze wist dat ze niet kon ageren want Hans was naar pappie vernoemd. Meer rechten waren er niet te behalen.

Toch, ondanks de aanwezigheid van onze kleine, lieve kinderen kon ze het niet laten door te gaan met haar stekelige opmerkingen. Niets wat onze kleintjes in haar ogen deden was goed en ze vond dat wij, hun ouders, niet in staat waren onze kinderen op te voeden. We kleedden hen niet goed en gaven hen niet voldoende te eten.

Onze contacten waren niet veelvuldig, zeker niet nadat wij waren verhuisd naar Oud-Beijerland. Ik kreeg daar de kans als bouwkundig ingenieur aan de slag te gaan. En daar waren Jopie en ik maar al te blij mee want ik had de jaren vóór onze verhuizing steeds meer feestjes bezocht bij vrienden die, net als ik, van een alcoholische versnapering hielden.

Ik kwam vaak dronken thuis na zo'n avondje feesten.

Mijn vrouw maakte zich daar zorgen over en hoopte dat onze verhuizing naar een leuke woning die ons door mijn baas werd aangeboden, de oplossing zou bieden voor mijn verkeerde liefhebberij.

We hadden in Oud-Beijerland leuke, liefdevolle momenten, maar het leven werd voor mij steeds moeilijker. Naast mijn zoon had ik een dochter waar ik voor wilde en moest zorgen en weer kreeg ik die drang om het schouderjuk te ontvluchten. Ik wist beide niet te combineren, de drank waarmee ik een vrolijk leven had en de kinderen voor wie ik verantwoordelijk was.

In mijn werk had ik het naar mijn zin. Ik was zelfs in staat de lopende band, die in de industrie al in praktijk was gebracht, aan te passen aan de hedendaagse normen. Door mijn meedenken werd het mogelijk deze band sneller en goedkoper te laten lopen. Om deze vernieuwing bekendheid te geven kreeg ik van mijn baas de gelegenheid

DE SPIRITUELE ERFENIS VAN MIJN VADER

naburige landen te bezoeken. Ik mocht daar mijn praatje houden en werd menigmaal gastvrij onthaald met een hapje en een drankje.

Bij één van die gelegenheden kwam mijn baas erachter dat het drankje mij wel erg goed smaakte. Hij riep me bij zich en uitte zijn zorgen. Ik ontkende niet maar maakte hem duidelijk dat dit in de toekomst niet meer zou gebeuren. Hij geloofde me.

Ik kon mijn leven hervatten en nam me voor dat hij mij nooit meer zou betrappen op overmatig drankgebruik.

De introductie van mijn kroegentochten werd een feit maar ik kon jarenlang de schijn ophouden van de brave werknemer.

Wat had ik een hekel aan mezelf, vond het zwak dat ik geen weerstand kon bieden tegen de alcohol. En dat terwijl er weer een baby op komst was, ons derde kind.

Toen de geboorte van onze nieuwelinge zich aankondigde raakte ik in paniek en ik zette het op een drinken. Dankzij de burens die mij de kroeg uittrokken heb ik nog net de geboorte van ons dochttertje Marjan mee kunnen maken.

Naar mijn familie en vrienden toe deed ik alsof ik het prachtig vond, zo'n kleine meid erbij. De waarheid was dat wij deze zwangerschap niet echt hadden gewild, maar in die tijd waren de voorbehoedsmiddelen niet van die goede kwaliteit als tegenwoordig.

Ons gezin was gebouwd op drijfzand. Mijn vrouw had het niet haar zin in ons dorp en ik leefde met de hete adem in mijn nek van mijn werkgever. Want mijn beloften die ik hem had gedaan kon ik niet nakomen. Hij kreeg het in de gaten omdat ik steeds vaker te laat op mijn werk kwam met een drankkegel.

Maar wat ik nooit had kunnen bedenken gebeurde. De concurrent toonde belangstelling in mij en nodigde me uit voor een gesprek. Ik liet

me van mijn beste kant zien, want daar was ik goed in. Gladde praatjes, mooie woorden.

Ik kon bij hem aan de slag als vertegenwoordiger maar wilde met een schone lei beginnen. Ik liet me voor de indiensttreding vrijwillig opnemen in een ontwenningsskliniek, waar ik het erg goed had. Maar van ontwennen kwam niets terecht. Mijn begeleiders geloofden in mijn hypocriete praatjes dat ik geen druppel meer had genomen. Zij wisten niet waar ik de fles verborg.

Voor mijn nieuwe baan moesten we verhuizen. Ondertussen was ik ontslagen uit de kliniek en wij gingen terug naar Den Haag, onze vertrouwde omgeving.

Een leuke bijkomstigheid was dat ik bij mijn baan een auto tot mijn beschikking kreeg. Voor de buitenwereld had ik het helemaal voor elkaar. Ik deed er nog een schepje bovenop en kocht op de pof een televisie, het medium dat net was uitgevonden. Maar geld om onze etage in te richten was er niet.

We maakten ons daar geen zorgen over want mijn nieuwe werkgever bood een goed salaris. We zouden wel zien wanneer we andere huisraad en vloerbedekking zouden kopen. Voorlopig deden we het met de spulletjes die we uit ons oude huis hadden meegenomen.

Ik wilde mijn kinderen opvoeden met een geloof dus we besloten ons aan te sluiten bij de gereformeerde kerk waarmee wij beiden bekend waren. We maakten daar nieuwe vrienden, hadden een goed contact met de dominee en lieten ons 's zondags regelmatig in de kerk zien. We waren graag geziene kerkgangers in de gemeente. Men zag ons daar als het ideale gezinnetje.

In mijn nieuwe werkkring had ik het naar mijn zin en het lukte me redelijk de fles te laten staan.

Het licht scheen aan de horizon.

DE SPIRITUELE ERFENIS VAN MIJN VADER

Onze kinderen groeiden als kool en ik genoot van hen als een liefhebbende vader. Want lief had ik hen. Ik had me in die periode voorgenomen hen alles te geven waar kinderen recht op hebben en voelde me sterk genoeg hen dat te geven. Niets zou mij daarvan weerhouden.

Wat was mijn grote zoon toch een leuke, ondeugende jongen. En erg intelligent. Hij kon goed leren en was een voorbeeldige leerling op school. Ik herkende enkele karaktertrekken in hem van mijzelf. Hij kon goed zijn woordje doen, net als ik, met dit verschil dat ik een mooiprater was en hij duidelijk achter zijn woorden stond. Hij zou een goede predikant zijn, dacht ik vaak.

En mijn oudste meisje, lief en zorgeloos. Het lievelingetje van de juf op school en haar vriendinnen. Ze stal veel harten. Was soms wat naïef, geloofde veel van wat anderen haar vertelden.

Mijn kleinste meid wist in die tijd nog niets van het leven af. Zij was vrolijk en zorgeloos. Ze hield van mensen en stapte op iedereen af. Ze was een zelfstandig dametje, wilde alles zelf doen.

Omdat ik niet helemaal droog stond drong mijn vrouw erop aan dat ik me zou melden bij de AA, een vereniging voor Anonieme Alcoholverslaafden. Ik stemde met haar idee in omdat ik, net als zij, in de gaten had dat ik op het randje balanceerde tussen lust en verwerping.

Na een paar gesprekken die ik met mijn retorica uitstekend voerde, zag men mij daar niet als een verslaafde maar als iemand die de vereniging nieuw leven in kon blazen. We vatten het plan op een toneelgezelschap in het leven te roepen, een gezellige levensinvulling voor hen die in de maatschappij niet meer konden functioneren door hun drankzucht.

Ik zocht een aantal mensen bij elkaar, schakelde ook mijn vrouw in, en richtte een toneelgroepje op. Ik werd regisseur en zij zou een rol gaan spelen.

De repetities waren erg gezellig en we presteerden het ons stuk op de planken te krijgen.

Er werd tijdens onze toneelbijeenkomsten natuurlijk vaak gesproken over de reden waarom ik mij bij de AA had gemeld. Het verbaasde de spelers dat ik mij tot de vereniging had gewend. Ze vonden dat ik niet tot hun groep behoorde. Ik was wederom prima in staat de schijn op te houden want ondertussen zag ik de binnenkant van de kroeg vaker dan zij. Het leek of ik bezeten werd door kwade krachten die mij daartoe aanspoorden. Ik kon geen weerstand meer bieden en verlaagde me tot het niveau van een ordinaire drinker en leugenaar.

Om mijn gezin om de tuin te leiden vertelde ik hen dat ik op zakenbezoek moest in het land. Of ik belde op dat ik onverwacht een praatje moest houden om een produkt aan te prijzen.

Om aan geld te komen zocht ik mijn weg in de huishoudportemonnee. Mijn geloofwaardigheid hield geen stand meer.

Van een huwelijksleven was weinig meer over. Om mijn behoeftes te bevredigen betaalde ik voor de liefde. Daarmee verbrak ik de afspraak dat er in ons huwelijk nooit iemand tussen ons zou komen.

Mijn gedrag was een kopie van dat van mijn vader, die ik als jongen zoveel verweet. Ik was niet veel beter dan hij.

Uiteindelijk was de relatie tussen mijn vrouw en mij onhoudbaar geworden. Ik loog en bedroog en zij probeerde ons gezin draaiende te houden met het weinige geld dat voorhanden was.

Toen besloot ik mij nog een keer vrijwillig op te laten nemen in een ontwenningsskliniek, mijn laatste strohalm.